

6421 Eneste Beh. af Forstl. t. Finanslov f. Finansaaet fra 1. April 1875 til 31. Marts 1876. 6422

altsaa kun 25,000 Rd., hvorom Spørgsmaalet dreier sig, og de blive ikke borte. Komme vi nu til Afgjørelsen af Lønningsspørgsmaalet, kan jeg virkelig ikke negte, at den staar for mig som en afgjort Seir. Jeg vil tilbagefalde i Grundringen, at Embedsmændene sidste Aar ikke fik noget Tillæg, fordi Regjeringen ikke vilde have, at det skulde staa paa Finansloven, og fordi Landstinget stemte den ud af denne. Regjeringen indtog ganske den samme Stilling i denne Samling, saalænge Finansloven var i dette Thing, ligesom ogsaa Landstinget indtil det sidste Dieblit indtog den samme Stilling og bestemte hervede det Princip, at Tillæget ikke maatte staa paa Finansloven. Det er imidlertid en meget opfindsom Tid, vi leve i; man opfinder altid noget Nyt, og da Finansloven var kommen til det andet Thing, og Regjeringen fandt det taktisk rigtigt at foreslaa, at Tillæget skulde staa paa Finansloven, opfandt man et nyt Princip, nemlig det, at man ikke ved dette Tillæg maatte forrykke Forholdet mellem Embedsmændenes Lønninger i de forskjellige Grader. Det var det andet Princip, som man opstillede og fastholdt; vi vige ikke derfra, sagde man, men, dersom det foreliggende Forslag vedtages, ere begge Principer forladede; intet af dem staaar fast. Landstinget har villet give efter i dette Stykke, og Regjeringen har maattet vige; det er Folkethinget, der paa dette Punkt har faaet sin Villie igjennem, og hvorledes kan man da sige, at dette er Intet? Hvorledes er det efter alle de Udtalelser, vi have hørt i tidligere Samlinger og i foregaaende Møder i denne Samling, muligt at faae denne Elefant, som det engang var, gjort til en næsten usynlig Myg? Jeg siger, at Kjendsgjerninger ere Kjendsgjerninger; dem kan man ikke faae bortforklarede, og det er en Seir, hvad der her er sket. Jeg indrømmer, at Vensire ikke derved har vundet en saadan Seir, at vore Modstandere for bestandig ere slaaede til Jorden, og at vi intet Mere have tilbage at ønske; jeg tror ikke engang, det var godt at vinde den Slags Seire; det forekommer mig aldeles ikke heldigt eller ønskeligt. Jeg siger heller ikke, at det er en saa stor Seir, som jeg selv kunde have ønsket; jeg kunde maaste nok have ønsket den noget større paa flere Punkter, som jeg dog ikke nu skal komme ind paa; men derfor skal man ikke gaa bort fra, hvorledes Sagen virkelig forholder sig, nemlig, at Folkethinget paa det Punkt, som maaste — det kan gjerne være — mere har faaet sin store Vigtighed ved den Kamp, der er ført derom, end ved selve det Princip, som ligger

deri, har faaet sin Villie. Man har nu engang fra alle Sider lagt et Princip ind deri; Folkethinget har i dette Principspørgsmaal sat sin Forbring igjennem, og det er en Seir. Jeg kan ikke komme bort fra, at Regjeringen med Hensyn til dette Spørgsmaal og i det Hele i denne Kamp har maattet indtage en Stilling, som jeg finder overordentlig uheldig for den. Den har nemlig maattet trække sig ud af Kampen, og jeg kan ikke skjønne rettere, end at den Part, der maa trække sig ud af Kampen, maa anses som overvunden, maa overlade til de Andre at udfægte Striden og maa finde sig i det Resultat, som kommer frem. Selv om imidlertid, saaledes som man har sagt, denne Seir vilde have været mere glimrende, hvis Regjeringen havde maattet indgive sin Dimission under selve Kampen, selv om det har forringet Seirens Verdi, at Regjeringen af Hensyn til praktiske Bønskeligheder ikke har kunnet gjøre dette, men har udsat det til et senere Tidspunkt, vil jeg sige, at dette kan lignedes med en Fæstning, som kapitulerer. Fæstningens Besætning kan faae Lov til at give sig Tid og at marschere ud med Faner og klingende Spil, men Fæstningen er alligevel tabt, Seiren er ikke mindre, fordi Besætningen faar Lov til at gaa bort med en vis militær Ære. Saaledes er netop Tilfellet her; selv om Regjeringen, det være sig nu af politiske eller af praktiske Hensyn, eller maaste af begge Dele, ikke har villet træde tilbage, saalænge Kampen var staaende, er det dog et ubestrideligt Faktum, at den offentlig har maattet erklære, at den var rede til at forlade Pladsen, og Fæstningen er altsaa paa den Maade erobret. — Med Hensyn til de provisoriske Finanslove yttrede det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen), at han ikke med Lillid kunde staa overfor en Regjering, som truer med at føre os ind i provisoriske Tilstande, og deri kan jeg ikke modsigte det ærede Medlem; det kan jeg heller ikke. Det ærede Medlem søiede til, at han vil bekæmpe en saadan Regjering; deri er jeg ogsaa enig med det ærede Medlem; det vil jeg ogsaa, fordi jeg maaaste endnu mere end han betragter saadanne provisoriske Tilstande som en saa stor Ulykke, at vi skulle vogte os vel for at komme ind i dem. Vi kunne maaste nok se Begyndelsen paa en saadan Tilstand, men Enden paa den og Resultaterne af den turde det dog være, at vi ikke kunde se. Medens vi saaledes ere enige herom, ere vi derimod ikke enige om den Maade, hvorpaa Regjeringen skal bekæmpes. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die